

DIBLICACIÓ
QUINZENAL
D LITERATURA:
I ART: GIRONA

* * *

.....La rosa que 's desfulla,
la gota de rosada que la mulla,
l' oreig que xiula en la frondosa alzina,
l' ona gegant que per la mar camina,
el nuvol d' or qu' el sol ponent inflama,
l' aucell que vola y el torrent que brama,
tot fa via, tot corre,
tot ho devora el temps y ho desfá l' ayre;
lo que no mor, lo que may més s' esborra
es sols lo qu' en sos cants posa el trovayre.

APELES MESTRES.

(Dels *Idilis*).

Núm. 5

23, Mars, 1902

SOBRE 'L MODERNISME EN L' ART

Modernisme! paraula horrorosa! bogeria dels artistes que pugen, dels nous. Fatídic mot, que s' emporta a rossegons cap a l' abim del olvit tot el trevall d' una generació amanerada, que mor d' anèmia. Ausell de males urpes, i mirar ferotje que ve a destruir les regles d' un mètode arcaic! Moviment histèric infructuós pèls... vells, pèls artistes del cromos, d' història, del *gra d' ordi!* i... Santa Paraula, anella de salvament, pèls joves que, visquent en aquesta època de miracles ecsplícats i bruxeries ben enteses, trevallen en l' obra de revolució artística que s' està operant fa pocs anys.

I no creguèu, amb un eczordi axís, que vos ne parli molt del modernisme; no ha arriuat l' hora de glosar-lo i cantar li ses virtuts; no 's poden ancara omplir planes describint ses ecscelencies. Es quelcom que 's fa, que crex, que puja i que val més estudiar-lo que no glosar lo; cal més saber lo qu' es per enlluernars-hi y per xò sòls penso fervos-en una història-compendi, ensejant de demostrar-vos lo *qu' és*, i a on và; fer algunes observacions sobre lo *que* pot ser, provant avans de fer-vos creure que no *és* lo que s' ha dit i diuen els que d' *ell* parlen i no l' han estudiat: que no és cap fantasma, que no és cap decadencia, que no 'ns ha de donar temenses per l' esdevenidor; en fi, que no és el *Papu* del art, sinó 'l desvetllament d' una època de tranzisió d' un temps a un altre, una evolució, un període d' obres que 's fan a un temple que cau de vell i es necessari reconstituir-lo, segons les costums del dia, guardant perxò, com recorts sagrats les despulles de l' Art caigut.

El modernisme en els nostres temps és una cosa necessaria. Una empenta que habia de venir. Donèu la culpa al fi de sigle, a les corrents modernes, a les idèies adelantades, a tot lo que volguèu; pro 'l modernisme ha vingut, la transformació 's fá, la revolució crex i ningú l' atura.

El modernisme doncs per mi, no és res més, que, una època de tranzició que passa, de l' art de recepta a un altre art que no vol receptes pesos i mides. Una època de

tranzició, és, la serie d' anys que transcorren desde la caiguda d' un art al verdader floxement d' un altre. L' art que ja ha florit i cau, ò és perquè no pot donar més de sí, ò que una nova idèia s' axeca, l' atrau i am lo que havia sigut l' art vell i els elements del nou se 'n fa un altre. I perquè axò sucseïxi, és necessari l' esprit de revolució, és precisa la lluita, d' un art am l' altre, i aquella revolució i aquella lluita, son els anys de tranzició i, si avuí, que una nova idèia crex, revoluciona totes les esferes del art i lluita per acabar am l' art migrat de nostres avis, diem a n' aquesta època modernisme, per l' afany de donar noms nous, el modernisme es tan vell com l' art perquè nasqué amb el primer art. Sinó, füllejem l' història. Època de tranzició hi hagué quan els grecs am llur esprit de revolució i llibertat, s' apoderaren de l' art Egipci, transformant-lo completament; època de tranzició fou la serie d' anys durant els quals els Romans trevallaven copiant dels grecs fins que lograren tenir art propi i am sello marcat. Tranzició va ser i penosa i de durada la que vingué després de la caiguda del Imperi Romà, de cual desfeta nasqué l' art cristià. ¡Modernisme pur! una idèia completament original, un art am ben poques reminiscencies dels altres, una corrent que marxava per vies noves, de dret a un ideial, perquè 'l primer art nasqué, enamorat de la Terra, trist com la mort que sols desitjava, per enterrarse am lucso i pesat com el món que'ls sostenia; el segón volà pels espais cercant-hi la bellesa i va ser un art am tantes regles, com deus adorava; el tercer en la bellesa ja hi cercà mes vritat i l' altre hi cercà 'l sentiment i en ses obres hi veurèu un fi que sols pertany a l' ànima. Anava per sobre dels altres perquè no mirava ni a terra, ni volava indecís pels espais, sinó que cercant una sublimitat que fes tremolar el cor, miraba al cel i en ell s' inspirava. I Bissansi fou el niu del art naxent i d' allà s' escampà per tot, al metex temps que nexia un altre art, frívol, joganer i criatura am tants jeroglífics com dones tenien els que l' implantaren a Espanya.

BERGA I BOADA.

(A continuar).

MADÒNA MIRACULÓSA

E par que della sua labbia si muova
 Uno spirto soave e pien d' amore
 Che va dicendo all' anima: sospira.

DANTE ALLIGHIERI —LA VITA NVOVA—XXVI.

*Vòstra presència inspira tanta joya
 qu' apar talmént qu' una Bondat Divina
 tótes les alegries amonjòya
 en vòstra gran mirada créstallina.*

*És vòstre còs com una excelsa tòya
 que l' Amór de vòstr' ànima illumina
 com llàntia d' un' Imatge alabastrina
 entre rosérs y mates de lliròya.*

*Y l' encant d' un' Angèlica Bellèsa
 és tant vivént en vòstra Imatge Pura
 que sou com una mística Princèsa.*

*Que devant vòstr' altíssima figura
 l' encèns hi fà sentir sa ubriaguèsa
 y el cant mes dolç de l' orga santa hi sira.*

XAVIER VIURA.

“BRANQUES MORTES” D' EN EVELI DORIA I BONAPLATA

Recordo que al sortir d' una conferencia, en la que 'l metex Doria ens va llegir lo que avui constituex son petit tomo “Lo nostre plet”, tot posant-se el sombrero i alsant-se el coll del abric, va participar-me que dintre poc donaria a conèxer un nou tomet de poesies titolat “Branques mortes”. I seguidament i amb aquell to atractiu i melangios que 'l caracterisa va afegirme.—No es res: es senzillament un aplec de poesies en el que procuro estudiar la part malmesa de nostra societat; ni més ni menys que ses *branques mortes*.

Si val a dir la bona vritat ja desde aquell moment vaig veure que 'l llibre d' en Doria aniría molt enllà..... I era que institivament conexia que en Doria l' havia de tractar be la ironia d' aquexa vida; qu' ell, de cor noble i de esprit cristià les havia de pintar ben vives i repugnants aquexes

llagues de la nostra societat; qu' ell, de front rugat i de posat tristori els havia d' haver vist amarc i plens de fel els falaguers enganys d' aquexa vida i ens els tenia de presentar ben descarnats i plens d' ironia; qu' ell, observador profund i pensador agut les havia de veure i pintar be aquexes misèries del mon, aquexes *branques mortes* de la societat que li xuclen la vida i la enlletgexen...

I no 'm vaig pas equivocar en mos pronòstics: El llibre d' en Doria ha resultat ecscelent. En Doria am ses "Branques mortes" ens ha demostrat una vegada més que era poeta. I ens ho ha demostrat perquè revelant-se pensador i observador com el que més, ens ha fet veure que son ànima gran sabia trovar la dolsura poètica en el regust amarc de la ironia, sabia xuclar i presentar-nos la mel del ideal que conté amagada la flor embruterta pèl fanc de la realitat.

En sa última producció, moralisadora per ecscel-lencia, estàn casi be tots els punts tractats magistralment, i tan be, que pocs n' hi ha que després de llegits s' esborrin facilmente i no fassin pensar de debò quan s' els evoca.

La tendresa poètica de *Els morts no pidolan* trenca 'l cor; la acabada realitat de *Patria, fides, amor* vos rublex de tristesa; les esfareidores escenes del *Idili* i de *La Hiena* vos fan ecstremir d' esgarrifansa, i *Los llops* vos omplen d' indignació; i la veritable sentència del *Vox populi* vos fa esclafir una rialla amarga, una rialla de despreci que la repetiu am gust quan immediatament e inconscientment tornèu a llegir-la.

Llegiu "Branques mortes" i estic cert que un somriure irònic ò un arrugament despreciatiu del vostre front coronarà quisquna de ses poesies.

En elles en Doria ha sapigut esprémer tan be son pensament que no més am quatre ratlles vos conmdou fortament i os posa en un estat d' ànima especial que os dexa quelcom que fa pensar.

A n' el que axò fa, a n' el que axò logra be li podem dir que es bon poeta.....

RAFEL MASÓ I VALENTÍ.

EL MAL DEXEBLE
POEMET-DRAMATIC

I

Es negre nit. Aparex Judas.

JUDAS

Só una sombra vivent,
fantasma que divaga,
divaga amún i avall
dels boscos i les planes.

Só la perduda fulla
que 'l ven treu de la branca,

i juguet de ses urpes
l' arrossega i l' enfangà.
Jo só 'l ferre espurnant
que en la fornà s' abraça
retut als cops fexucs
del mall de l' ira santa.

CORO D' ARBRES *gronxant-se*

Brandem, brandem la tofa plena
per la foscor envolcallats,
brandem sots la serena
del cel ple d' astres desmaiats
Mes ¿ qui 's remou en la foscuria
nostre repòs interrumpent?
dèu flagellar-lo la tristura
ò esma-perdut és un dement.
Com renglera d' espectres que 's mouen
nostres brassos en l' aire axequem;
de la nit la cansó sempiterna
al compàs del cefir rondinem.

JUDAS

Exa remor feresta
qu' entre les branques—arrenca 'l vent
ressona dins ma testa
com tro d' una tempesta
que es descabdella—bramant, rabent.

ARBRES

Sentiu? es Judas qui sospira
és el dexeble renegat:
fem ressonar més nostra lira
com un gemec de condemnat.

JUDAS

Arbres, parèu: vostre llenguatje,
de les orelles m' entra al cor;
vull recullir-m en el boscatge
i ara 'm tèxex cants de rencor.

ARBRES

Per tot arrèu on tu divagues
et cantarem una cansó,
cansó texida am notes vagues,
nòtes d' un imne de dolor:

que si al més fons del bosc t' amagues,
allà vindrà a axordar-te—'l plany desgarrador.

JUDAS
Oh! prou! cant de sepultura!
ja has curullat d' amargura
tot mon esser maleit;
si he perdut una esperansa
vull dormir en l' oblidansa:
llènsa-m, doncs, a etern oblit.

ARBRES
No podem darte a l' oblidansa

puig ens remou l' ira del cel;
¡retrunyi doncs, de la venjansa
l' imne crudel!

JUDAS
Ni am les orelles tapades
puc lliurar-m de la remor.
¡Rodolèu enfurismades
com remors de cent tronades,
veus de l' ira i del rencor!

II

ESTRELLES *llambregant*

¡Que dolça és la dormida en nit serena
sota del cel texint somnis d' amor!
Mes ¿no sentiú alsar-se de la terra
un clam com crit de guerra,
com un esclat d' angoxa i de dolor?

JUDAS
Estrelles del cel blau
tapeuse am la boirada
perquè feriu mos ulls
i amb ells fins la meva ànima

ESTRELLES
Brillem macilentes,
companyes, brillem:
si Judas ens mira
mes tristes quedem.

JUDAS
Estrelles del cel blau; si les mirades
rebatèu am sarcasme contra meu,
baxèu i rodolèu totes plegades
i com una formiga a les petjades
d' un gegant tot mon ésser axafèu.

ESTRELLES
No podem darte a l' olvidansa
puig ens manté l' ira del cel,
fulguri, doncs, de la venjansa
l' esguart crudel.

JUDAS
¡Ceguèu ma vista,—ròents estrelles,
que ja aborrexo—la llum i tot;
oh, vent; axorda—ja mes orelles
perquè 'm desgarrà—tota remor.
Agrupà 'l núvols—folla tempesta,

de tes centelles—fes-ne un capdell
 que 's descapdelli—sobre ma testa
 i en pols calzini—el meu cervell.
 De les montanyes,—fermes cingleres,
 ¿no us xugla encara—l' abisme prou
 per a rebatre-us—al meu cim, feres?
 del cel mefític—¿l' ira no us mou?
 Aire, la vida—ja pots negar-me,
 ò d' alè torna-t—calzinador,
 ¡que vuí abrusar-me,—que vuí ofegarme,
 qu' és ¡ai! ma vida—durable mort!

III

UNA VISIÓ *aparex*
 Axeca la mirada
 i al cel obre 'l teu cor;
 la nit asserenada
 sa gota de rosada
 no pot negâ a cap flor.

JUDAS

¡Oh, calla, cor; plega tes ales, pensa!
 qu' en mi sento discorrer—la veu de l' infinit,
 Mes per les ones d' una mar inmensa
 de confusió divaga—l' agonejant esprit.

IV.

EL DIABLE *parla al cor de Judas*
 Qui 's ven a Deu merex terrible càstic
 puig Deu metex l' ha maleit;
 no és sinó un riure burlador, sarcàstic
 l' eco que sents indefinit.

Ni les montanyes alteroses	I 't sagnarà arrèu la ferida
es desmoronen sobre teu,	que tan overta tens al cor;
ni dexa caure, capritxoses	sempre clavada i enardida
a les estrelles per tu Deu.	duràs l' espina del dolor.
Viuràs errant com una fera	Seràs igual que l' au que vola
tot divagant esma-perdut,	ja macilent ala-ferit
i és que ja sents la ma severa	mes si en la mort l' au s' aconsola
del Home-Deu que t' has venut.	per tu 'l consol s' es esvanit.

JUDAS

Esgarrifances de mort

sento anguilejà en mes venes

¡ai! còm has encès mes penes
llamp roënt de ma dissort.
El meu cap trossejaria;

i no tan sòls el cabell,
que 'm rrencaria 'l cervell
i 'l cor m' arrebossaria.

V

LA LLUNA *ix*

Ja la foscó tot ho envolcalla,
reposa 'l món acondormit;
sòls el meu raig daurat devalla
esguart d' un ull amorosit.

DIABLE

Asta la lluna 't ganyoteja
roja de sanc a l' oritzó;
de dia 'l sol que roig flameja,
de nit la lluna 't llengoteja,
dexeble ingrát ¿i vols perdó?

JUDAS

Acluca, lluna, ta mirada
si no vols veure un ser maleit;
ta pluja d' or ben irisada
és una pluja caldejada
per a mos ulls i mon esprit.

CORO D' ARBRES *gronxant-se*

Com rengleres d' espectres que 's mouen
nostres brassos enlaire axequem;
de la nit la cansó sempiterna
al compàs del cefir rondinem.

JUDAS

Oh! prou! visions, llums i remors,
ja prou el cor m' heu trossejat,
l' olvit dels vius no m' heu donat,
ara 'm darèu l' olvit dels morts.

*Es penja i balanceja*LA NATURA *a coro*

No podem dar-te a l' olvidansa
puig ens remòu l' ira del cel;
revisqui, doncs, de la venjansa
l' imné crudel.

mes, terrible, crudel, duradera
mort, dexeble malèfic tindràs.

El Diable s' emporta a Judas
Ja l' anyell qu' esperava la fera
ha caigut inespert a n' el llas,

S' ha aclucat l' iris-arc de bonansa
que del cor llu en la roent tempestat,
s' ha abismat el perdó i l' esperansa
en la gola de l' eternitat.

ARBRES

Com renglera d' espectres que 's mouen
nostres brassos enlaire axequem
de la nit la cansó sempiterna
al compàs del cefir murmurem.

DUGUES PALMES

Sota l' ample volta de la gòtica Catedral s' hi trovaren les dugues palmes, les que s' havien portat de l' una a l' altra en les xardoroses planuries meridionals els sospirs de llurs palmeres enamorades.

Al veure 's se varen conexer, per més que una d' elles, la que estava en brassos d' una nena pobreta i humil, hagués perdut la forma esbelta i airosa que conservava l' altra, que 's trovava en mans del fill d' una antiga casa senyorial. I el palmó cimbrejant ergullosament al mitj del temple, va llenyar una mirada de despreci per la palma trenada, que carregada de dolsos i enflocada am llassos de color de rosa, esperava joiosament al peu de una columna, la benedicció del ministre de Deu que anava á caure sobre tot aquell bosc de rams que mormolava armoniosament l' Hosanna sota la volta de la Basílica.

* * *

La sort no volia que 's dexessin i les dugues palmes foren veines, despres de beneides.

El palmó varen lligarlo a la brana del balcó del palau, i la palma trenada, a un clau de una paret, al costat de la finestra d' un quint pis, sota teulada, i devant per devant de sa companyona.

Com quan eren a les palmeres, la de la finestra del quint pis va sospirar per la del balcó del palau però aquesta no va ni escoltársela, perque no era pas cosa de franquejarse am gent que viu sota teulada qui com ella s' hostatjava en aquell balcó rematat per els escuts d' antiga noblesa esculpturats a la fatxada.

La palma trenada, resignada a n' aquell despreci, va cercar entorn seu la companyia qu' anyorava; i am les mates d' aufabrega i els testos de clavellines de la finestra, i els nius d' aurenets del ràfec de la teulada, trová l' amistat que li negaba el palmó veí, que 's passava les hores tot sol, en aquell balcó trist i desert am les persianes tancades, sense altre veinat que les carasses esculpturades de la cornisa que 's reien ironicament de son ergull.

* * *

Passaren molts anys. La palma del quint pis arrugada i

dèscolorida va perdre tota la gràcia dels seus trenats i cargols, pro vivia contenta en aquella finestra, entre les flors i aucells que alegraven sa vellesa.

Pel palmó veí també va córrer el temps, i al pes dels anys va anarse assecant i encorvantse mentres les trenyines li texien una mortalla. De la seva veïna no se'n preocupava poc ni molt perque quan els anys no l'havien respectat a n'ell, ¡que li devia haver passat a l'altra, a qui mirá per última vegada al sentir que la velluria 'l doblégava!

* * *

Les polsoses persianes del balcó, tancades desde poc temps després que hi fou posat el palmó, varen obrirse un die per a fer pas a un home que amb uns espolsadors va netejar totes les trenyines que hi penjaven.

Després va desfer el palmó i el llensá al mitj del carrer mentres deia tot rient:—L'últim palmó que degué portar a beneir aquell perdulari del fill de l'altre amo d'aquesta casa.

Poques hores mes tart també treien la palma de la finestra del quint pis, i en son lloc n'hi penjaven un altre, nova i riallera; i la dona que la lligava esclamava satisfeta:—L'ultima palma que vaig portar a beneir; qui li havia de dir que s'estaria aquí fins que pogues penjarshi la del meu fillet.

* * *

Quan el carro del escombriaire s'enportava el palmó sec del antic palau, llensat al mitj del carrer, en la llar del quint pis s'hi cremaven les desferres de la palma trenada, i les cendres, am l'empenta de la flama, pujaven amunt, amunt, cap al cel, missatjeres de la felicitat que niava sota aquella teulada.

SANTIAGO MASÓ I VALENTÍ.

A JESUS

*Am Vos trobi la vida fosca i trista
com tomba on un cadavre se consim:
perdó! ja axeco cap al cel ma vista
que se que del cel brollen goig i llum.*

*Jo us contempli petjant punxants espines,
i en vostra espatlla tot portant la Creu:
pera seguir fidel vostres doctrines
tenia de servir de Cirinèu.*

*La sanc corria ardent dintre mes venes
abrusada pel sol de joventut;
i la raó i la llei eren cadenes
que 'm tenien lligat, o prè, retrut.*

*Perdó! Jesús, perdó! les amargures
del càlzer que per beure m' oferiu,
les he tastades: son per mi dolsures
am que 'ls esprits dels aimadors rubliu.*

*Si 'l sofriment deu ser ma vestidura,
si tinc de desposarme amb el dolor,
re 'm fa: a ne Vos, qu' aimàu tan l' hermosura
us han robat potents el vostre cor.*

A. MASDEU.

ESPIGOLANT. -- CRÓNICA

Am gran satisfacció podem anunciar a nostres lectors que a la llista dels col·laboradors publicada en el nombre passat, devem afegir-hi 'ls noms des Mossen Antoni M.ª Alcover, Pere Prat i Jabal-li i Jaume Bofill i Matas.

De casi tots els col·laboradors anunciats tan en el passat nombre com en el present, en tenim originals inèdits, i dels que no 'ns han enviat ancara treballs en tenim la promesa formal de la seva distingida col·laboració.

Axis metex fem avinent que tots els treballs que s' inserten a VIDA, llevat el de capsalera, son complertament inèdits. En cas de que algun treball hagi vist ja la llum pública, hi anirà sempre al peu una nota explicativa.

Dissapte, 15 del corrent, arrivà a nostra ciutat l' incansable propagador del Diccionari de la llengua catalana, Dr Alcover, acompanyat del eminent arquitecte Gaudí, autor del projecte del temple de la Sagrada Família a Barcelona.

A l' estació els reberen el representant del diccionari a n' aquesta ciutat Dr. Pou, amb alguns redactors de nostre quinzenari

A la tarde visitaren la Seu, objecte de sa vinguda, contemplant les belleses que s' estòtjen en aquest ric monument.

Aprofitant sa estada entre nosaltres, a les sis de la tarda en el saló d' actes del Círcol Catòlic d' obrers, l' ilustre iniciador del diccionari de la llengua catalana doná una conferencia.

En un parlament breu i hermós 'l Dr. Pou presentà a la distingida concurrència, l' home aimant de sa llengua i de sa terra, 'l Dr. Alcover.

El Vicari general de Mallorca, comensá sa conferencia fentnos veure l' importància que té per a un poble sa llengua, tota vegada que

aquesta, no es mes que la transmissió de lo que pensa l' inteligencia i sent el cor; además es la senyal característica de sa vitalitat i personalitat. Encoratjá als col·laboradors del diccionari a que seguixin sa tasca, i recomaná que no 's despreiïn aquelles paraules que per ser pronunciades per gent de camp semblin antiquades; que 's fullegin llibres i documents antics en algun dels quals hi poden trovar paraules pures i castisses. Acabá dient que si tots hi portaven la pedreta tornaria nostra llengua a sos temps de més esplendor.

Un fort picament de mans coronà les últimes paraules del d' el conferenciant.

Nostre company Sr. Masó en nom d' els corresponsals del diccionari d' aquesta ciutat i propi, doná la benvinguda i les gracies al Dr. Alcover, per sa conferencia. A n' els oients també les hi doná les gracies per sa asistencia. En un brillant i patriòtic parlament, feu ressaltar l' importancia que te pera nostra terra la gran obra del Diccionari; glosá la cansó popular "L' Arbre Sagrat" amb el que compará la nostra llengua i son renaxement, enaltint la importancia que té en el moviment nacionalista de Catalunya la obra del diccionari del Dr. Alcover, que aquet propaga per tot Catalunya am l' entusiasme del apòstol de les bones causes.

Diferentes vegades nostre bon amic se vegé interrumpit per forts picaments de mans.

Nosaltres també li doném la benvinguda al Dr. Alcover i desitjem que sa obra trobi forses entusiastes entre 'ls Gironins.

El *Diario de Gerona* ha publicat respectivament en ses edicions del 15 i 18 d' aquest mes, els dos solts que seguexen, de caràcter marcadament oficiós:

"Tenemos entendido que en la junta general que la Asociación literaria de esta ciudad debe celebrar mañana domingo por la tarde, la mayoría de su Junta directiva, sino toda, tiene acordado presentar la renuncia de sus respectivos cargos, para que el numero so elemento joven de esta capital, entusiasta y de aficiones literarias, pueda entrar á formar parte de dicha Junta é imprimir á la Asociación todos sus bríos y todos sus cuidados á fin de que aquella recobre en lo posible su esplendor y exhuberancia y para que al mismo tiempo procure el ingreso de nuevos socios y por lo tanto mayor recaudación, ya que así al fin y al cabo podria lograrse reanimar el actual decaimiento de la Asociación, que en estos últimos años ha visto mermadas sus listas de socios y en consecuencia se han visto sus Juntas imposibilitadas de llevar laudable cumplimiento sus propósitos "

"No habiende habido ni de mucho número suficiente de socios para la Junta general anteayer intentada por la Asociación literaria de esta ciudad, posiblemente, y con carácter de segunda y última convocatoria, se señalará nuevo día, que tal vez será el lunes de Pascua, mediante avisos que oportunamente hará publicar la Junta directiva dimisionaria, en los que hará constar que si no hay número suficiente de socios para tomar los acuerdos convenientes se entenderá que

“aquellos vienen á estar conformes en la disolución de la referida “Asociación“.

Les nostres notícies son de que la Associació literaria, ans de dissoldres ancara intentarà algunes gestions pera reorganisarse.

Veusaquí el Cartell del Certam organiat per la redacció del periòdic quinzenal *L' Enderroch* d' aquesta ciutat:

Premi d' una Flor natural, ofrena de *L' Enderroch*, a la millor composició en vers sobre tema que 's dexa al bon gust i franc arbitre del autor. El guanyador d' aquest premi deurà plocamar Reina de la Festa.

Una medalla d' or, oferta per la Diputació Provincial, á la millor composició de caràcter històric ò tradicional, referent a la provincia de Girona.

Una medalla de plata, oferta per l' Ajuntament, a la millor composició en prosa que tracti de “Les ventatjes més positives que reportaria a nostra provincia la descentralisació administrativa, aplicada a Catalunya en general ò a cada una de ses provincies en partienlar.“

Un objecte d' art, ofert pel “Casino Gerundense“, a la millor poesia humorística, preferintse la que tinga més caràcter gironí.

Un gerro de fayans, ofert per la Comissió de Festeigs, al autor que millor descrigui en vers una festa típica de Girona.

Un objecte d' art, ofert per la Lliga Catalanista, a la millor paesia que canti alguna de les gestes glorioses de Catalunya.

Un cuadro al oli, ofert per don Joseph Berga, als millors “Goigs de Sant Narcís“.

Una nota de color, ofert per don Lluís Plá, a la millor poesia amorosa.

Altre premi, ofert per don Benet Ciurana, a la millor poesia de tema lliure

U objecte artístic, ofert pel “Got i Porró,, al millor trevall en prosa sobre la personalitat dels “Pulxinel·lis“.

Un cap de terra cuita, ofert per don F. Camplá, a la millor poesia de tema lliure.

Altre objecte artístic, ofert per don Xavier Monsalvatje, al millor quadret literari de costums montanyenques.

Un objecte d' art, ofert per don Lleó Audouard, a la millor poesia humorística que parli del mal de caixals, preferint la mes adecuada pera posarse en música.

Un objecte artístic, ofert per don Esteve Adroher, a la poesia que millor ridiculisi las eczageracions de l' escola modernista bax el punt de vista artístic ò literari.

Totes les composicions deuràn ésser inèdites i en antic o modern català.

Els treballs deuràn enviarse al Secretari de la Comissió organisa-dora, don Frederic Gircós, carrer de Mercaders; número 32, pis segón abans del día 27 d' abril vinent.

.. La festa de la repartició de premis se celebrarà 'l día 9 de maig.

Forman lo Jurat calificador: don Josep Franquesa i Gomis, President; don Joaquim Botet i Sisó, don Francisco Monsalvatje i don Celestí Devesa, Vocals, i don Francisco Balari, Secretari.

La festa que 's celebrá enguany en Nostra Senyora del Collell, la diada de Sant Tomàs de Aquino, àngel de les escoles, resultà brillantíssima.

Les funcions del dematí, foren molt lluides, donantse a conèixer per primera vegada 'l novell catedràtic de Historia, Mossen Gironella, enlairant amb una forma correcta al ensemps qu' inspirada, la santetat, talent i sabiduria del Sant.

A la tarde a quarts de sis, es comensá la vetllada literaria-musical, que resultà molt animada essent casi totes les composicions que 's llegiren catalanes; algunes, de caràcter jocós, foren recitades am molta gracia fent riure al públic am molta afició. Les pessas que 's cantaren i tocaren, bax la direcció del organista Mossen Burch foren tretes am forsa justesa i afinació. De la part musical n' estava encarregada la orquesta "Els Juncans", de Banyolas.

No podem acabar exes quatre ratlles sens donar la nostra més coral i encoratjadora enhorabona, al digníssim senyor Director, claustre de catedràtics; en particular a n' aquells que prengueren part activa en la funció i als estudiants, que am molt gust i entusiasme contribuiren a enlairar més i més la festa, que tans bons recors ha dexat als qu' hi assistírem.

Acava de sortir elegantment imprès per la casa Franquet de nostra ciutat, un volum de poesies originals del nostre particular amic en Francisco X. Majuelo. En el número vinent, si a Deu plau, ens en ocuparem am detenció.

REVISTA DE REVISTES.

La Veu del Monserrat.—Tant el número corresponent a n' el mes de janer com al de febrer, son del tot interessants per el seu contingut; entre 'ls molts treballs, el que 'ns ha cridat més l' atenció, es el qu' amb el títol de "Noticies d' en Serrallonga" va publicant en Ramón Corbella, Pbre., qu' amb els seus datos tan ben trovats dona á entendre verament quan equivocats anaven els historiadors que jutjaven al famós bandoler, proveit d' escuts i noblesa, quan els documents avui ordenats i donats a llum en dita Revista posen en manifest, son origen humil.

Mossen Corbella, diu, que 'n Serrallonga nasqué a Viladrau el dia 23 d' Abril de 1594, fill d' en Joan Sala i Joana Ferrer.

En 20 de janer de 1617, va contraure matrimoni am Margarida Serrallonga i Talladas de Querós, segons contracte près pel notari de Vich Anton Illa.

Am motiu d' aquet matrimoni en Joan Sala entrà en el màs Serrallonga de Querós en qualitat de pubill, i que, d' allà li ve 'l sobrenom de *Serrallonga* amb el qual sempre mes fou conegut.

Ademés publica un treball sobre la "Francesca di Rimini" d' el famos poeta en Gabriel d' Annunzio, de qui, diu, qu' amb la seva tragedia s' ha obert el camí de la celebritat per tots aquells qu' el segueixen com a model de la literatura modernista.

"Francesca di Rimini" es la figura de la dona culpable envolta dintre un vel de dolor i de pietat, que fa mimvar la crua intuició de la seva culpa; es la figura de dona més compassivolment frágil que la fantasia de poeta haji concebut.

En d' Annunzio aimant de l' armonia i l' moviment del vers sacrifica moltes vegadas el pensament á la forma i la realitat á l' ezcuberancia d' imatjes vivíssimes i punyentes.

Am tot i axó, diu l' autor del article, crec que l' moviment líric vens i ofega l' acció, i l' fals concepte del càrrecs juntament amb els frequents defectes de tècnica, malmenant els llampecs de verdadera poesia, especialment en les escenes mes vitals i decisives de la tragedia.

NOSTRE FOLLETÍ

Aviat comensarem la publicació en forma de folletí d' un poema inèdit en prosa i en divuit capítols, degut a la ploma de l' original escriptor en Xavier Viura, titolat:

L' AMOR DELS SEPULCRES

Confíem que l' poema serà esperat am febre per tots els que conexen l' estil característic de l' esmentat i conegut escriptor.

VIDA

PUBLICACIÓ QUINZENAL DE LITERATURA I ART

Sortirà el segon i el quart diumenge de cada mes

Preu de subscripció. Mitj any, 2'50 Pts. Se paga per avensat

NÚMERO SOLT 20 CENTIMS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ESCOLA PIA, 6

SE VEN A GIRONA —En les llibreteries de J. Franquet i F. Geli i Administració d' aquet periòdic.

A BARCELONA.—En la llibreteria de A. Verdaguer, "L' Avenç", "L' Arxiu", i Kioske "El Sol".